

575
3437

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
И. Бр. 57367

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. јануара 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погодшња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукониси се пиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, пиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су она и сваки пут 30 новч. за жи.

НОВА СЛИКА — АЛ СТАРА ПРИЛИКА.

Када ђаво посла нема
(То сам чуо од Немца брата)
Он не леже ни тад спават',
Него онда муве вата.

Сад не вата ђаво мува
(Познато је нама свима)
— Не вата их само за то
Јер важвија посла има.

Ђаво мења своје лице,
Да га лако не познамо,
За то ј' нама преки пос'о
Да ми њега сад ватамо.

Истива је света вода, —
Ко пошкропи руке њоме,
Те су руке онда кљеште
Вијугају ђаволскоме.

Лако ј' узет' на се лорфу
Преподобја смиренога,
Ал та лорфа кад се здере,
Тад познамо вука свога.

(Част, поштење сваком оцу
Ком је оно образ прави, —
Ал не дамо да нас под њим
Ђаво вара, ђаво дави.)

Видиш брке бркомазне,
Као символ несавлада,
И ко не зна, мислио би
То ј' заоста син Арпада.

Здери само образину
Што се тако бесно крути,
Па ћеш онда таки рећи:
Сад разумем ко то мути.

(Част, поштење сваком брату,
Ком је оно образ прави.
Ал не дамо да нас под њим
Ђаво вара, ђаво дави. .)

Има јоште многих кринка,
Многих лорфа, образина,
Што нам вичу, што нас маме:
Пригрлите српска сина!

Али ми смо на раскршћу,
Где пут десно, лево иде,
Ту се могу разазпати
Машкараде и чувиде.

Здери само образину,
Знаћеш таки ко те мами,
И тад пећеш залутати
Ни у поћи, ни у тами.

„Стармали“ вам давно кличе,
Да с' отимат' барем смемо,
А ви, браћо, прионите,
Помозите да с' отмемо.

Ено слике, ено ђавла;
„Стармали“ се њиме бочи,
Слабине му вите стеже,
А он буђи сиве очи.

„Стармали“ се њиме бочи,
Петина му у помоћи,
А ви, браћо, провозите
Да из руке не искочи.

Ви „Стармалом“ не требате,
Сви требамо роду само, —
Па ако је и ту бедем,
Онда ваља да се знамо.

С тог бедема старог, малог
Смео викнут: А мо, а мо,
Да се ђавла начунамо,
Да га у ад одзврцамо!

* * *

Доћи ће време, и ја му се надам,
Када ће борба бити друга вида.
Слене су очи, којима с' не јавља
Блискога доба дивна пирамида.
Данас нам 'вака борба нужда прека —
А једино добро друго добро зида.

Шетња по Вршцу.

I.

Ето кажите и сами: могу ли на друго место до-
ћи у Вршац? Да одем у Кикинду, било би против
програма „Стармалог“; да се упутим по Папчеву, те
да вам причам шта сам тамо чуо и видно, опет не
иде; уредник би ми се лепо захвалио, кад би му тим
начиним патерао читаоце на плач. А после, ако човек

није баба да седи поред топле фуруне, најбоље му
је да оде по овој студени до Милетићевог сту-
денца у Вршцу, јер ће се тамо још новајбоље за-
грејати.

Оно дабогме, нису баш ни Вршчани први изми-
слили „Милетићев студенац“ Прави „Милетићев студе-
нац“ потекао је у Новом Саду, и то још 1866. го-
дине. Из тога студенца жуборила је бујна свест, па
се разливала по свима крајевима Српства, а наш на-
род ју је жељно захватао. По од последњих 10 ме-
сеци овамо, замутише пека браћа воду, те је почео из
Новосадеког „Милетићевог студенца“ да тече неки
мутљак, а да избија на површину талог и опет талог.
По сад је хвала богу удешена поправка, па се нада-
мо да ће чиста вода спрати овај мутљак, који се у
последње време вакушио.

Но куд сам се одједином део у Нови Сад! ? Ево
да замочим перо у мастило, па да се тако пренесем
и опет у Вршац, и то правце пред Милетићев студе-
нац. Ал ви ваљада и не знате, како је тај студенац
попицао? Паскоро после Уљме, онда кад је проливена
српска крв, зајуборио је у Вршцу „Милетићев студе-
нац“. Из тога је студенца потекла само вода, али баш
та вода је требала да покаже свеу, како у нашим
жилама тече још увек — крв.

Не на пијаци, не на домаку двокатница, по онде
где је Христос започео да шири своју науку, посред
козиба, подигоме Вршчани „Милетићев студенац.“
Онда кад наступи ноћ, кад се метеж и врева утиша,
чујеш где тихо жубори вода. Пегда је била потиш-
тена; црна земља лежаше над њом; а свуда унаоколо
окужавање је мрак. Тако је чамила векозима, но до-

ШОДЛИСТАК

Ода Снегу.

Ти сваке зиме нијеш се овде,
Баш кад ја седам да нишем оде,
О стакло бијеш прозора мога,
Пл око мојих купини се пога,
Скриваш ми других предмета много
Којима б' оду написао' мој'о,
Петичеш само свој образ бео
— Знаш шта би хтео.

На драге воље, — во прецје немам,
Шта више на то да по се спремам.
Ја се не бојим студени твоје.
Та глава ј' моја већ твоје боје
(Није баш са свим снегџво стање,
Ал ва то иде њено грушање);
Па нек нас ода још боље свезе, —
Мој драги снеже!

Још само тражим титулу часну,
Титулу за те згодну и красну; —
Јер кога одом обасне лира,
Тај ваља да се и титулира.
И већ је вађе', брзо се сети',
Боље нег иком доликује ти, —

Здраво ми дакле предмете оди,
— Високородни!

Од јоре често грми и сева,
Ал никад нема печених шева;
По ти си, снеже, застава бела,
Знак да не прети громовска стрела;
Ти си нам јака залага мира,
Јер свегом војска тешко мазира.
Ти док си крову стража голема,
Пожара нема.

И у сред зиме, за сиротана,
Пађе се штогод и црних дана,
Њему су црви, ма да су врели,
Ал зима има и по ђи бели:
Ма та белоћа није од људи,
Из њиних душа, из њиних груди,
Нит' нам се пружа од другог чега,
Већ баш од снега.

Ти вешто умеш завејат' путе,
За то се много уздамо у те;
Кад пакост, злоба пође да лута,
Ох завеј, завеј врашка им пута!
Смети их сметом, не дај куд желе,
Пека се врате у све небеле! —
Крене л' се слога, носи је нама
Па сонцима.

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Ће доба те и она доби одушке. Махом је избила на површину, а ко јој разуме жубор и роморење, тај чисто слушна речи: „Ево ме потиштене, где изађох на светлост! Ето ме где се разливам над клетом земљом, која ме је у својим мрачним дубинама вековима оквивала . . .!“ Диван је то шум; тај жубор скрива у себи јеванђеље слободе; застаните да га саслушамо. . . Донесите овамо и децу из колевке, нека га и она чују и упамте, имамо кад поћи у шетњу . . .

Па дабогме; седите да се мало поодморимо. Кад човек предузме себи да шета годинама, може се упиред одморити; јер дође некад време кад нема одмарања, нема седња, по треба ићи — напред и опет напред.

Док се овако одморни одмарамо, сво ћу да вам причам како је било првих дана, кад је зажуборио „Милетићев студенац.“ Забруја жица од Вршца до Пеште, а по њој јавља Бурназ министру Тиси: „Аман господару, потегни и опет са наименовањем; овде има студенац, који се зове Милетићев!“ Задрктала жица од трепета; а наскоро стиже по њој и одговор: „Верна слуго Јоване Бурназу, не може се више. Наименовали смо вам недавно патријара, наимен вазмо вам учитељицу, а у Ковиљу је ово дана наименована и — бабица. Много је одједаред да и студеницама наименојемо — имена. — Питање плаћено.“

Мало било, дуго не трајало, кад стиже из Вршца у Пешту ова тужба. Тужба је била у писму, а писмо је стигло поштом. Дап после тога, донео је „Пештански Лојд“ чланак, како није истина да се на нашим поштама краду сва писма, јер писма у којима нема оваца редовно стижу на своја опредељења . .

Министар отвори писмо, да види шта му књига каже, а тамо стоји писано:

„Аман господару, тужим ти се поново на „Милетићев студенац“, јер је бунтовнички. Половина вршачких пародњака пије са тог студенца воду, те никако да умре од жеђи. Кад хоће да клону од умора, та их вода освежи, окрени, опоравља и подиже. То је опасно по државну мисао, с тога нареди да се бунтовнички студенац даде под суд. — И опет јесам твој Бурназ.“ И опет стиже министров одговор: „Верна слуго Јоване Бурназу, не могу ти учинити по вољи. Наши су данашњи закони револуционарни; наши су судови благи. У целом законнику нема параграфа, којим бих могао казнити воду. Но кад предложим вапредне мере против антисемита и пародњака, предложити вапредне мере и против добре воде. Нека се слетти све, што је на штету ове земље. . .“

И опет прође неколико дана, а Бурназ не може да пађе ни станка ни весела дапка. Напоследку се досети, те у огорчењу отпрати чашу воде са Милетићевог студенца право у Пешту.

А у сироводном је писму писао: „Аман господару, кад си тако мекан и благ, ти би валада био и сам од ове бунтовничке воде. Ето ти, па се напиј, марим ја, с моје се страпе можеш ако хоћеш и поербити. . .“

Узбурка се цело министарство; та није шала; вода је из српскога краја. Дозваше секретара Генција, те му наложише да испита бунтовничку течност.

Секретар донесе стаклад, која увеличавају неколико милијона пути; (та тако се увек ради горе у Пешти, кад се тражи српској ствари мапе.) И секретар Генци написа оваки извештај: „Ужасно је чега

Шта ћу ти јоште казат' без фразе!
И тебе многи погама газе;
Ти немаш жучи да на то ћипиш,
Ал ипак зато зубима шкрипиш.
И та је шкрипа музика зимска.
По ти си, снеже, и снага дивека;
Та куд ћу јачег, страшнијег дина.
Нег' што ј' лавина!

Хладан си, снеже, хладан за цело,
Ал ти си ипак топло одело
Њивама нашим, млађаном саду,
Тежачкој муци, ратарском наду.
Красно је, дивно, кад бадње вече
Земљу, у белом руху затече,
Надима младу, патњама стару,
К'о у стихару.

Што сам ти реко није патегом.
Песник се ето загреј'о снегом.
Песнику ј' лако, има и дрва,
По мало вина и хлебних мрва;
Довољно хлеба, дрва и вина
Могло би бити свима нам, свима,
Само да ј' свако на земљи дело
Као снег бело.

Бар кад би само — ал жеља ј' пушта,
Знам да узалуд замарам уста —

Ал ево шта је жељица моја:
Високородност кад би нам твоја
Пугујух' с пеба на брили лаки
Допела увек и дарак каки,
На пример деци кад би допела
По пар цинела;

Е то би била небеска мода, —
Тад би ти пис'о још десет ода.
А сад ће доста и ова бити,
Још и ту морам од тебе крити.
Ал тамо, кад већ фебруар мине,
Тад је прочитај, ради милине,
Прочитај, па се по свој Европи
Од сласти — топи!

„Доброгласник“ за г. 1885.

Зашто је Заплеталов у сватовима плакао.

— Хумореска —

У Заплеталовом селу беше свадба. Пера Васић дрводеља жепи свога сина, па је и старог Заплетала позвао на весеље. Петина, да је Заплеталов био врло спрема и под кирију седио, ипак га је Васић позвао, јер му је био први комшија.

Свуда је обичај, да се крављ посип, које најшљивији свирац приказује. Богаташи доноси скупље ствари а сиромашинији јефтиније; обично умесе гибаницу какву или пошљу печену гуску или друго, сваки по свом могућству.

све има у тој чашици воде. По њојзи пливају читаве кладе и пањевии а има у њој животиња великих као кокошке.“

Цело се министарско веће ускомеша, те узе огорчено световати, шта ће и како ће.

Ал то беше рачун без бирташа. Устаде министар финансије, те им огорчено подвикну: „Јадни не били; та зар ви не можете најпре промислити?! Зар не видите, где дотерасмо државу до пропасти; зар не видите да нам усануше сви повчани извори?! Ево сам због тог запао већ у очајање, а сад кад пронађосмо студенац, из кога у једној малој чашици воде пливају читаве кладе и пањевии, а има у њему животиња великих као кокошке. зар још да се буните против тога? Зар не знате јадни не били: ако нам тај извор не подигне државно благостање и не стави нас на ноге, веће нам нико помоћи. Пего одма шиљите људе онамо да извлаче оно гориво и јестиво, које лежи у том извору, те да се опет оповчимо. . .“

Другови министра финансије узбезекнуше се, по одма затим прснуше у смеј. . .

Ал опет се зато не окануше Бурназова посла. Отправихе чашу воде на полицију, са паредбом, да се тамо хемијски испита. Па ако баш и нема у њој кладе и пањева, можда ће бити — отрова. На пештанској главној полицији баш су у оно време пеки чиновници примали мито и глобили народ, због чега су данас затворени. Било је новаца, па се богме и пило. Једног јутра дође шеф неког одељења мамурап у звање, нешто му се ужегло грло од шампањца, те у забуни испије ону чашу воде. Сад нема више „corpus delicti“.

Сиромак Заплеталов узкубурио шта ће он да пошље, кад ни сам нема а срамота је да што непошље; те ће рећи својој баби:

Јеси чула бабо! Ми накаљасмо. Добро ићи а боље неићи. Осим оне шупке у димњаку ништа више немамо што би могли послати, па хајд да је пошљемо.

Пемарим, па нек иде. Истина, да ми је врло жао ал шта знамо.

Мати, рече мали Харалампија, који је сав разговор чуо, поведите и мене у сватове, тамо ће бити силна комшијнска деца.

Па зашто да не, — рече мати окренувши се оцу.

Немож' бити рече одлучно отац, срамота је да нас троје идемо поред слаба крваља.

Не, па могли би још шта послати, рече мати, па да и њега поведемо.

Па на пример шта? запита је муж, — ја не знам, шта би ми то још имали да додамо.

Старог петла, рече мати, тај и онако више не вреди, не кукуриче и —

Боме су те бабе досетљиве! Кад држиш да нам пето невреди више а ти му заврни шију, па га пошљи, па ћемо и Харалампију собом повести

Али ти кажем, деране, окрене се Заплеталов отац сину, да ми се својски набокаш, да после три дана не мораш јести. Тако ћемо паћи рачуна.

Не бој се, чоче, ништа, рече мати, та једе ти тај к'о маторац. Поједе тај гдекоји пут за три тота.

Бурназ се расрдно те не шаље другу воду и тако је ствар легла. . .

А Милетићев студенац бруји и даље, а већ његов жубор знате шта нам каже.

Θ.

Боља је и Sloga, него неслога.

У Панчеву има кућа, не баш мала, Што се пегда лепо српском „Слогом“ звала.

Та се кућа држи још имена свога,

Само сада на њој пише 'вако: „Sloga“.

У тој кући сада сиромашак један

Чини све што може, подузетан, вредан.

Ако је кривица, баш његова пије

Што су кућегазде продале акције.

Он би хтео вратит' стара доба мила,

Али преко пуга не да јача сила.

Сиротињу гони новог доба тама,

Која се оружа и — кленетушама.

*

Ко ме не разуме, нека се не једи.

Та ситница само за Панчево вреди. *)

Спиридон.

*) И од сада, као и до сада, гледаћемо да у „Стармалом“ буде што мање ствари, које нису од општијег интереса. Али локалне ствари којег већег српског места имају право на изузетак од овог правила. При оваквим дописима, потребно је, да у имену пошиљача имамо гаранције, е писмо заведени. И ову смо писму само на ту гаранцију примили.

Ур.

Мати се није преварила!

О великој свадби, о вечери, богато намештен сто а њих троје седели су једно поред друго.

Ни један тањир понуде не пустише из руку док га њих троје не смирише; кад на једаред би њима свест а Харалампија бризну у плач.

Деране, што се дереш? упита га мати.

Не могу више да једем, одговори Харалампија кроз плач.

По па трпај у џеп! шушне му мати.

Сви су пуни! продера се он још већма.

Шта му је? упита отац Харалампијин.

Загрци'о се. Отишла му мрва у зелењак, рече мати брзо; јер није хтела, да и други примете, шта се збива.

Прође свадба, они пођоше кући, а мати Заплеталова приповедаше нуз пут прави узрок детињег дерања.

Тада ће му отац рећи:

И треба да трпаш у џепове! Само остани при томе, па ко зна можда ћеш и ту кадгод бити славан човек, (сад је барем лако, мало више улагивања па готов пос'о) можеш бити н. пр. код нашег г. грофа коморник ил. форшица или други чиновник, онда заповеди нека ти дубоке џепове праве, па трпај све чега се дочепаш, па онда нећеш бити сиромак Заплеталов; јер, синко, данас у свету невешт човек кубури као ђаво, ма како био вљан, а вешт, ма се и заплетало звао уме да се протура.

Иже Мисљетовић.

Ђира. Кад би нешто **Ђаво** хтео да брани постојеће стање, које је Анђелић створио у нашем народном животу, па кад би тога ради написао какав уводни чланак у какве новине, — како би се **Ђаво** потписао?

Спира. Ја мислим он би изоставио самогласна слова свога имена (да се не мисли да он с а м о за т о г л а с а:) дакле у место **ЂАВО** потписао би се овако: **Ђ. В.**

Ђира. Па такав сам потпис је већ нашао под уводним чланцима у „Нашем Добу.“

Спира. Ето ти га на! Ја сам сасвим безазлено моје мњење изреко. А тиме сам можда кога љуто увредио.

Ђира. Е па ја ћу ти дати сведоштво, да је то за сада нехотице било, — јер знам да још ниси потапао прочитао те чланке са подписом **Ђ. В.**

Ђира. Јеси ли чуо да у Београду опет излази „Брка“?

Спира. Шта више дошао ми је и до руке 2. број. Опазио сам да се жестоко бори против —

Ђира. Против владе?

Спира. Какве владе! Влада би му таки потсекла бркове. Него лист као лист, бори се против листа. —

Ђира. Даклем напада на „Видело“.

Спира. Опет ниси погодио. „Брка“ се поноси од „Видела“, неће ни да зна њега.

Ђира. Па да кога напада?

Спира. „Одјек.“

Ђира. На здравље!

У ш т и п ц и.

Једва једанпут радосне вести из Вршца! Јављају одавде, да се тамо основао „Lachclub“. То је дивно, јер то је необориви доказ, да је у Вршцу све лепо и красно, па Вршчанима сад друго ништа не престаје, него да седну за сто, пију вина и — да се смеју.

У страним новинама читамо, да је митрополит из Ђенове у свом „пастирском“ писму проклео и из католичке вере искључио уреднике, слагаче, продаваче и распосаче талијанског листа „Епоке“, па чак и све оне, који тај лист читају, или другима на читање дају. Чудновато, како да тако што није било и у Германовом божитњем поздраву. Али што није било, то може још бити, та Герман и тако воли, да следује примеру католичких владика и митрополита! . .

На богојављење дебатовали су вршачки скупштинари, да ли да оду владици или не. Међу тим им је владика поручио, да не може примити никакву депутацију, јер је болестан. Један шаљиви скупштинар

поставља питање: за што није владика причекао на скупштинско решење, да види хоће ли му пићи, па тек онда да се „разбол“, — На ово питање знаће једино само вршачки двор одговорити.

Да ли ће, боже мој, наше „нотабилитетлије“ отворено признати своје шуровање са нашим реакционарима и Анђелићевцима приликом кикиндске конференције, или ће их се стидети, као што се ожењен човек стиди својих пређашњих грешних познанстава?

Сад је још већа повика на Чивуте услед тога, што се дознало, да су они украли наките српске краљице Наталије у вредности од 40000 динара. По то могу они лако поправити. Кад су се већ бацали на крађу, нека украду сад Гарашанина и читаву „напредњачку“ странку, па ће постати најпопуларнији људи у Србији.

Из Панчева пише један родољуб: „Где се налазе брзојави, које су наше нотабилитетлије приликом кикиндске конференције добили? Не би згорег било, да се „хеца“ ради потраже. Мора да су врло пикаптни кад их Беклић није хтео штампати. Argopos Беклић! Он се овде шета с увезаном руком, те отуда закључујемо, да се пре свог поласка за Панчево морао са врло многим Новосађанима руковати.“

Бачка конзисторија намислила је најбољи начин и лек, како би се стало на пут бракоразводним парницама, које врло рђаво карактеришу наше морално стање. Она препоручује, да се људи и жене претплаћују на књижевни лист „Стражилово“, па мисли да ће се мужеви и жене тако научити, да се већма љубе и поштују! Видеће се, хоће ли тај лек дејствовати.

Познати јунак Бурназ и његов писарчић хватају по Вршцу претплатнике на „Наше Доба“, али са лавом им тешко да ће уредништво задовољно бити, па ни сами ловци. У осталом уверени смо, да ће ловци пајзад и наћи оно, што траже.

Вл.

„Нашем Добу.“

Оно тело, ком се данас

„Ваше доба“ клања,
Није камен вере, него:

Камен претикања.

Искрешите из тог кама

Искру добра слута, —

Да се камен својевољно
Уклони са пута.

Ил бар само покушајте,

Да с' толко разбуди,

И ја ћу вам радо викнут:

Беаферим људи!

Крешимир.

Бука. Ти си Шука баш разборит човек, па дед молимте одговори ми на питање, да ли човек на две године пре свог рођења може н. пр. ући у дућан?

Шука. Бог с тобом пр јателу, та ти као да пиш при чистој свести! Где би човек пре свог рођења могао нићи по свету! Та то је са свим немогуће!

Бука. Е да! Кад је то тако немогуће, како је онда могуће, да је књига „Црквено право православне цркве“, коју је написао калуђер Емилијан Радић, ушла већ 1882 г. у штампу, а још је 1884 г. била тек само материјал?

Шука. Хм! хм! Велики је бог и чудна су дела његова! . . .

П у с л и ц е.

□ Сад нам неки извесни потабилитетлија може (а да не огреши душе) казати и: Екенасивисте, и: пасивисте, — како хоће, — јер знамо да смо му сиви пред очима.

☾ У Србији је већ толико просуто Виделовског млека, да извесне кајмак-лије смеду већ опет помишљати на купљење кајмака

☾ Да, они би хтели Србију разделити на пет делова. (Само нека је њихов ваздушни балон на пет, а српски народ ма био и распет — то је њима деведесет-девета брига.)

✂ Кажу да ће Анђелић бити изабран за поч. члана друштва св. Јеронима. — Јер он има у власти да папским духом писане књиге изгурне из српских школа, — а то инак не чини.

✂ Радошевић и још пеки другови хоће да нас увере, како су Срби погрешили што нису пристали за њихову странку. Јер онда нас они не би морали из далека грдити, него би нас могли пријатељским загрљајем — загушити.

= Кад би гроф Хсхеплое, краљев хофмајетор носио увек на једној пози бечку штафлетну, а на другој пештанеку чизму са мамузама, — онда би посланик г. Угроп био потпуно задовољан. — Јер других болова немамо, само ти.

‡ Кад каква сила западне у послану политику, — та се не да тако лако осолити, па баш кад би јој цео Солун додао.

⊙ У Земуну је „Застава“ до сада имала пет претплатника, а од поге године спала је на 47. — Ово је за цело велико опадање, т. ј. бар са неке стране, биће због тога Земунци јако опадани.

⊙ „Турски Марод“ доказује, да је недавно нађени печат кнеза Лазара фаличап. — То је ваљда чуо од онога свог „пекара“, чије смо ми кости преклане у место Бранкових на Стражилово пр нели.

♂ Анђелић у својој божињвој посланици говори о „избраном“ народу. (Камо среће кад би и ми могли говорити о „избраном“ патријарху.)

П р о б а п е р а.

LXXXI.

Познајемо се и по сну каки смо.

Спевао сам ноћас
Да сам мала тица;
Ухвати ме белом руком
Нека лепотица.

Па ми стаде гладит'
И леђа и крила
(А лепа је била,
Као горска вила).

Смешила се на ме
Своји бели зуби,
Примаче ме уст'ма,
— Мал' ме не пољуби.

А ја сам вам дркт'о,
Као да ме туку;
Кљуц'о сам и гроб'о
Њепу белу руку.

Цура пита: „шта би хтела,
Тицо моја драга?“
А ја одговорих:
„Пусти ме без трага!“

И опа ме пусти,
А ја се пробуди'. —
(Чудни смо ми људи;
И у спу смо луди.)

LXXXII.

Критичару од заната.

Бити само критичар.
То ј' грбава ствар.
То много не вреди,
На то с' правда једи.

Критичару, ти си
Стек'о страшап глас,
Сад би мог'о критику
Задепут' за нас.

Критиков'о с' доста,
Не треба нам више,
Него дај нам пример:
Како да се више,

Де, вапниши совет,
Да га с' начитамо;
Роман, - ил повелу, —
Ма и драму само.

То публика иште,
(П р а в д а r e s p e c t i v e) —
П р а в о је да и други
Критичари живе.

LXXXIII.

Ево хеца за мог чтеца.

Седи једна госпа,
Мајка многих деца;
Деца плачу —
Ђојзи
Пи у вр врштеца.
Достојанство чува,
Неће да се бреца.
Племента крвца
Кроз жиле јој штреца.
Са лица јој сија
Радосна градеца
А и како не би:
— Има четир кеца.*)

LXXXIV.

Кубура с пером

Ко обећа много,
Томе јао, јао!
— Хвала богу, писам
Пишта обећао!

Ја би вешто хтео,
Ал ми с' перо ђуди . . .
А да се молимо —
Писмо тако луди.

Најбоље ј' не писат'
Кад ти перо веће . . .
Та се песма зове
Негативно цвеће.

Г — д — н.

Најсребрније сребро.

Грк Лука позвао ономад неколико пријатеља на вечеру, — да се пофали са својим новим кашикама.

При вечери запита га један гост, да ли су те његове пове кашике баш сребрне.

Грк се често нашао увереџен па ту сумњу и одговори:

— Таког сребра ти још ниси ни видео. То је најсребрније сребро.

Гост се узвери и запита:

— Како то може бити.

— Па види у Пешту, питај трговца где сам купио. Он ми се десет пута клео да је то заиста најсилбер (Neusilber:).

*) Деца б' можда волела
Четири перца.

ур.

Пакрачка балада

„Госпођице, моје злато —!“
Тако рече Маза.
А девојка рече па то:
„Хвала богу, кад сам злато, —
Не треба мираза.“
Па то маза покуњи се
Ка' ударом грома,
Покуњи се, пошуњи се,
Па отиде дома.

Ш.

Доле кринку!

„Паше доба“ — за шта је овај лист?

Па епо, човече, јасно стоји па наслову, да је то лист пре свега „за политику“.

Та то сам видео. Али сам читао у његовом огледном броју и допис из Париза од некога Ђ. П. П., који се хвали, да је „тек у иностранству српски ваучно.“ Тај познати делија вели: „ако је збиља ваша галера напустити ону слепачку штаку, која сезове политика, онда ме можете за сурадника рачунати.“

Али уредник му је ваљда па то приметио, да не мисли напустити ту „слепачку штаку“.

Боже сачувај, уредник је па то примети, да се „таква говор“ потпуно слаже са програмом његовог листа.

Па сад ко ће ту да буде паметан. Лист, који себе назива политичким листом, а за политику призиваје да је то слепачка штака, коју ваља напустити, — то је уникум нашег доба. За то доле кринку, па признајте, да се цела ваша политика врзе око тога, како ћете бити што лепши Тиси и Анђелићу, који су данас у сили и власти, а така је политика заиста „слепачка штака“, — добро сте је назвали и ми тај назив примамо. Али мислили се и народ за њом повести, то ће вам најбоље казати број ваших претплаталика.

Још нешто за „Бубнуотеку“. Уредништво, П. Д.“ одговарајући својом париском дописнику вели: „Тим нам је милији српски глас, што је из далеког света, па ће знати и хтећи по истини, а не по својој ђуди разматрати неке ствари.“ — Беаферим. Даклем што ко даље, толико истинитије може наше ствари разматрати. Али ко зна, можда ту има нешто у ствари; можда би и „Паше Доба“ не по ђуди него истинитије наше ствари разматрало, кад би излазило не близу Карловаца, него тамо гдегод у Бујенос Ајресу.

Из школе.

Учитељ је приповедао ђацима својима о мору. Говорио је како је море велико; како се у морској води лакше плива него у другој води; како је морска вода слана.

Запита га један ђак: Господине, а какве је боје морска вода.

— Па шта мислите, какве је боје морска вода?
— понови учитељ питање.

— Ваљда је мораста, — одговори најмањи али и најбрзоплетнији ђак.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Са прошлим бројем завршио је „Стармали“ своју седму годину, и ступа у осму годину истина са једним знатним губитком, са губитком сарадничтва свога Абуказема, али са прирастом нових младих снага, које су с нама заједно тврдо уверене да „Стармали“ ни од сада не сме задремати, кад је прека потреба многе и многе од дремежа лечити.

Програм је листу његова седмогодишња прошлост. Уреднику ће мило бити, ако се и осим сталних сарадника пађе овом листу што више припомоћника, — а за хошорирање рада (ко то затражи) одређена је једна свотица, која ће и порастати, ако број претплатника порасте.

Осим тога одредио је издавалац овога листа *Сто фор.* за најбоље хумореске које ће изићи у подлистку „Стармалог“ у току год. 1885 (Распис ових награда засасбио је више штампан).

Позивајући поштовану публику на што обилнију претплату, мењемо на срце и пријатељима овога листа, дојакосњим и новим скупљачима да нам заузимање своје не одреку.

Цена је на челу листа наштампана.

Уредништво и издавањство „Стармалог“

Распис награда

за најбоље хумореске.

Овим расписујемо три (односно шест) награда за најбоље хумореске, које ће изићи у подлистку „Стармалога“ у току године 1885.

25. фор. добиће писац најбоље хумореске а **8. фор.** писац за овом најбоље хумореске, које буду изишле у „Стармалом“ месеца јануара, фебруара, марта и априла.

Тако ће исто бити награђене две најбоље хумореске које буду изишле месеца маја, јуна, јула, и августа.

Тако ће исто бити награђене две хумореске које буду изишле месеца септембра, октобра, новембра и децембра.

Награде ће досуђивати сами наши претплатници и уредништва која примају наш лист у замену. Имена ових који буду гласали увек ће се штампати.

Издавањство „Стармалог.“

Многи нам се обраћају после више месеца, са потраживањем појединих бројева, које смо им у своје време послали, али они су их другом дали или сами забацили, па би хтели да им по ново исте бројеве бесплатно пошљемо, које нам није могуће учинити све дотле, докле нам исти не пошљу припадајућу своту за те поново тражене бројеве. Што је право и богу је драго, а сваку завремену рекламацију радо ћемо уважити.

Издавањство „Стармалог.“

ТРАЖИ СЕ

„Стармали“ бр. 2, 5, 15, 27, за 1884. сваки поједини број радо плаћамо са 20 новч. ко нам пошље.

Администрација „Стармалог“.

Све дужнике наше, којима су разасла- те нарочите карте и сада уз овај број црвене це- дуље, молимо да сваки свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, како би се опростили непреста- них опомена и ми досаднога посла.

Администрација „Стармалог.“

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1885.
СА НАЈОДБРАНИЈОМ САДРЖИНОМ И 25 ВЕШТАЧКИ ИЗРАЂЕНИХ СЛИКА
ГОДИНА ЈЕДНАНАЕСТА

Цена 50 новч или 1 динар

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч Наручбине ваља упу- ћивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ПОШТОВАНИМ ДОМАЋИЦАМА

У интересу је сваке домаћице без сумње, да може у свако доба зготовити добру каву, а то се зацело најбоље даје постићи мешањем Чинкел-ове црвеног крста каве, која је као што сви ризнају најваљанија и најкуснија фабрикат. За то не треба ни једна домаћица да про- пусти, а да не набави за своју кућу:

ЧИНКЕЛ-ОВУ ЦРВЕНОГ КРСТА КАВУ.

Чинкел-ова црвеног крста кава може се добити у свакој већој специјалској трговини у округлим пакетима од круте хартије.

Онда је само права, ако има на њојзи за- штитна белешка црвеног крста.

С поштовањем

Авг. Чинкел-ови синови

8—15

Aug. Tschinkel Söhne.

НАЈБОЉИ

ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ

ЛЕ ХОУБЛОН

ЈЕ ПРАВИ

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ

од **SAWLEY & HENRY** у Паризу.

Ваља се чувати од подражавања!

Само је онда овај папир за цигарете прави, ако је на сваком листу отисак **Le Houblon** и ако сваки каргон има марку птичицу и сигнатуру.

500 FEUILLES
LE HOUBLON
FRANCAIS
SAWLEY & HENRY
PARIS

Newley & Henry
Proprietaires
17 Rue Beaugrenot & PARIS

Fac-Simile de l'Etiquette